

Sygn. akt IV KK 316/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 października 2016r.,
sprawy **L. Ż.**
skazanego z art. 189 § 1 i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt XVI K (...);

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2015 r., uznał L. Ż. za winnego popełnienia czynu z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i § 4 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od tego orzeczenia wnieśli obrońca oskarżonego oraz oskarżyciel publiczny.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca wskazał następujące rażące naruszenia prawa:

- rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. zastosowanie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 4 k.k., podczas gdy w niniejszej sprawie zachodzi brak podstaw do przypisania oskarżonemu usiłowania dokonania przestępstwa zgwałcenia, co znajduje potwierdzenie w zebranym w sprawie materiale dowodowym;

- rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami logicznego myślenia, w szczególności w odniesieniu do zeznań pokrzywdzonej M. S., której to zeznania składane w toku postępowania były niespójne i notorycznie zmieniane w zakresie zdarzeń mających miejsce w mieszkaniu oskarżonego, a wyprowadzone na ich podstawie wnioski nie znalazły potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym;

- rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k., 433 k.p.k. i 457 k.p.k. - poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu przekroczenia kryteriów swobodnej oceny dowodów przez Sąd i niezastosowanie zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w sytuacji „olbrzymiej chwiejności” zeznań pokrzywdzonej, z których wynikają wątpliwości w jaki sposób znalazła się w mieszkaniu oskarżonego oraz czy przebywała w nim wbrew swej woli, a które powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu w akcie oskarżenia zarzutów,

ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26.02.2016 r. oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13.08.2015 r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania”.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Uzasadnienie wniesionej kasacji stanowi jedynie polemikę z treścią ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy. Taki sposób prezentowania argumentów nie koreluje z nadzwyczajnym charakterem kasacji, w ramach której można jedynie eliminować z obrotu prawnego orzeczenia dotknięte rażącym naruszeniem prawa. Ustawodawca nie przewidział natomiast możliwości weryfikowania w postępowaniu kasacyjnym ocen przyjętych za podstawę zaskarżonych orzeczeń.

Stwierdzić należy, że w omawianej sprawie podniesione zarzuty skierowane są przeciwko orzeczeniu I instancji, a nie jak to wynika z art. 519 k.p.k. przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego i mają charakter apelacyjny, zaś wskazanie w kasacji rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. było czysto pozorne, mające na celu upozorowanie zarzutu kasacyjnego.

Skarżący, podobnie jak to uczynił w apelacji, w dalszym ciągu usiłuje zdewaluować zeznania pokrzywdzonej oraz świadków zdarzenia, które to dowody stały się podstawą do przypisania skazanemu usiłowania popełnienia czynu zabronionego z art. 13 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. Zarzuty kasacji, zarówno te w których podniesiono zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego, jak i zarzut, w którym autor kasacji podważa zastosowaną kwalifikację prawną czynu skazanego należy zaliczyć do niedozwolonego na tym etapie postępowania zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Do wszystkich tych zarzutów odniósł się w ramach kontroli apelacyjnej Sąd Apelacyjny w (...) i uczynił to wnikliwie i obszernie na stronach 3 - 7 pisemnych argumentów rozstrzygnięcia.

W postępowaniu odwoławczym nie doszło do naruszenia reguł oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k., albowiem Sąd Apelacyjny w ogóle nie dokonywał jakichkolwiek ustaleń faktycznych, zaś zaskarżone orzeczenie oparł na akceptacji ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w K.. Chybiony jest także zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., gdyż ani Sąd odwoławczy ani Sąd Okręgowy nie powzięły wątpliwości, które wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnęłyby na

niekorzyść skazanego. Sam fakt, że to strona ma takie obiekcje, nie może prowadzić do wniosku, iż doszło do naruszenia zasady *in dubio pro reo*. Sąd odwoławczy nie dokonywał też kwalifikacji prawnej czynu zabronionego popełnionego przez skazanego, więc nie można zarzucić Sądowi Apelacyjnemu błędu podczas subsumpcji prawnej. Należy w końcu podkreślić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku - oceniane w kontekście sformułowanych w sprawie zarzutów apelacyjnych - w pełni odpowiada standardowi określönemu przez prawo karne procesowe, zawartemu w przepisach art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.